

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.

HYMENÆUS

ad Nuptias

REVERENDI ET

Doctissimi Dn: M. JOHANNIS Kephun,

Aulæ Velsiacæ Concionatoris, & juniorum

Baronum Informatoris dignissimi,

ET

Virginis honestissimæ & pudicissimæ

ELISABETHÆ,

Viri Reverendi & Clarissimi Dn:

M. THOMÆ Adlers, Ecclesie Cubitensis sin-

cerioris Pastoris filia dilectæ,

Celebrandas Neudeccii 3. Febr;

Anno Christiano

1615,

Decantatus

à

Socero & Fratribus,

Affinibus, Fautoribus & Amicis:

Quos ætas & amor, nō ars hâc sede locavit.

✻*✻

CURIÆ VARISCORUM: Typis Matthæi Pfeilschmidii.

573

I.

A De unum ter sex, annos tot viximus
unâ (gii;
ANNA adjuncta mihi fœdere conju-
Vixisti placidè mecū, sit gloria FOVÆ,

Et porrò nostris ædibus absit Eris.

Quale igitur nobis, vobis quoq;, Gnata Generq;,
Conjugium toto pectore tale precor.

Vivite concordēs, concordēs vivite: concors

Vita DEO minimè displicuisse potest.

Regem Aquilam non esse volo nec sumere sceptrū,

Perdicem timidam non jubeo esse nimis.

Rex Rex sit Perdix, verso rerum ordine, Perdix,

Ast Aquila amoveat sceptrā, subesse decet.

Præcipit hoc etiam Leo, dum Perdicē Aquilamq;

Rugitu jungit consociatq; suo.

Obscurus videor forsā, sum clarior ergò:

FANE sit ELSA tibi subdita, Pastor ait:

Sic vos vivetis rectè, si vivitis, ut nos,

Sic ut vivatis, det DEUS altus, Amen.

M. Thomas Adler, Ecclesiastes
Elnbogensis, Sponsæ Parens.

A 2

Jure

Jure petis sociam divô: Tibi Sponse petita,
O ptas quam multis, ELISABETHA datur,
Hanc oculis sentis, Tibi dextræ jungitur ipsa,
A nte tuum thalamum ducitur ELISABETH.
Nonne tui requiem cordis, simul atq; laborum,
Nunc metam sentis, nonne medela tibi
Est hæc quam sentis, in quovis rite labore,
Suscipis æterno sicce volente DEO.
Rumpe moram quæso, Te dextræ sistere Sponsæ
Et præstare fidem, qui pius esto, decet.
Perplacet haud dubio, quia verè pura puella,
Hanc adama, siquidem est hæcce columna tuæ
Virgo casta domus, de ADLERI stemmate claro
Nata, Patris donis condecorata piis.
E LISABETH magnum donum est, quam Sponse Ma-
Laudant permagnâ sedulitate viri, (gister
Ipsâ dum vitâ frueris, vix clarius unquam,
Seu quicquam poterit dulcius esse tibi:
Aurum laudatur, tamen hæc sortitur honorem,
Bifarium in sacro codice CHRISTE tuo.
Esto igitur firmum: junguntur corda duorum;
Te sine cum nil sit CHRISTE mehercle ratum.
Adsis Conjugii Sacrosancti munere Flatus
Adsis Conjugibus, Tu DEUS alte novis,
Da vivat JANUS Elisâ cum Nestoris annos,
Lætus sit Sponsis & sine lite thorus.

Esto

E sto precor JESU neonymphis numine JESUS
R EPHUN & ELISA ut basia mille ferant,
I ncolumesq; diu videant longo ordine natos,
N omen qui CHRISTI condecorare queant.

*Georgius Rephun, Avi & Patris
in Parochiâ Quercetanâ successor,
Sponsi germanus.*

III.

Ecce Pater nobis, nostri qui dogmata Christi
Sparsit, talis Avi frater, Avusq; fuit.
Quinq; habuit Matris Genitor, Pastor quoq;
Pastores, Gnatas queis dedit ille suas. (verbi
Rorarius, Rephun, Wagnerus, Fischbachiusq;
Et Cluba, sic dictus nomine quisq; suo:
Ex his non pauci rursus venere nepotes,
Qui Christi plebem mystica sacra docent.
Linea REPHUNI monstrat tibi sola Ministros
Verbi tres fratres. ut taceam reliquos.
Major in hac numerus Pastorum redditur amplâ
Gente, tuæ Sponsæ, Frater amande, Patre.
Prosit Conjugium: faciat clementia JESU,
Pastores crescant, te quoq; Patre, pii.

*Salomon Rephun, Pastor Lau-
terbachianus, Sponsi frater.*

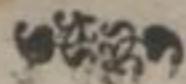
A 3 Fama

*Ama est PERDICEM socialem,
querere Nympham
Ex AQUILÆ forti stemmate
progenitam.*

*Mirantur multi, quibus hic innotuit ausus,
Secum dicentes: Non benè cedit opus.
Quare? Cùm PERDIX sit avicula plena timoris,
Quam JOVIS in puncto perdere possit AVIS.
Ast ego non miror, cùm, nil feritatis inesse
Huic AQUILÆ GENERI, sit mihi perspicuum,
Omnibus & constet Probitas Genitoris abundè,
Matris & ingenium mitia sola probans.
Immò, quin superet quamvis probitate columbam
Hac AQUILÆ proles, quis dubitare potest?
Quapropter PERDIX omnem depone timorem, &
Quod benè cepisti, perfice fortis opus.
Ut facis, esto pius, cælum precibusq; fatiga:
Nam precibus magnum pondus adesse solet,
ConIVgIVM & pletas Donat bonitate petita;
Ast Creat IMpletas qVæ tibi DVra satIs.*

*Sÿhe Gottselig Den Ehestand Deln/
So hast V Hell/ blst ohne peln,*

ALIUD.

ALIUD.

Qvæst:

*Pastor! Pastoris fili; vin' ducere gnatam,
Pastoris? metuis fulmina nonnè Papæ?*

Resp:

*Qvid cum fulminibus callis mihi qvæso Draconis
Aufonii? Christi qui sacra verba seqvor?
Omnibus hæc etenim concedunt foedera lecti
Casti, sed Veneris turpia facta vetant.
Immò Pastorum Pastorem laudo supremum.,
Hanc mihi qui sociam junxit amore rato,
Et precor, ut maneat nos inter vita jugalis,
Est quibus à Christo tradita cura gregis.*

*Der Præster Ehe/so DV Hæxx Christ
Gestlffet/segn zV leDer felst.*

*Votum nuptiale ad DEUM Trin-unum pro
νεογάμοις ex nominibus eorum per anagramma
conflatum.*

*Magister Joannes Rephun & Elisabetha
Adlerin conjuges.*

*MAGNE PATER BENEDIC LARGE HIS, (EJA
ANNUE NOSTER
SILOH) TUIS nuptis; Spiritus effer Amen.*

Chronodistichon.

*HIsCe Vt personis benedicas, Christe, paternè
Te preCor arDenter, respICe qVæso preCes.*

Hæxx

HERR gieb Diefen EhLeVten Segn/
HILff Das fle gehn aVff Delnen Stegn.
Valentinus Löw Adorfensis,
Ecclesiæ Neodeccensis Pastor.

V.

Votum nuptiale anagrammaticum.

JOANNES ET ELISABETHA CONJUGES.
ITE GENIO: JHESUS CANOS BENE ALAT.

*mnibus & seclis valdè laudabilis usus,
Alterna optemus digna, benigna
vice.*

*Quando quis ascitus communia mu-
nia curat,*

Vel duo cùm subeunt jura sacrata thori.

*Precipit hoc rerum Dominus, Deus ille salutis,
Atq; hæc vota suum pondus habere sinit.*

*Sic cùm Cissides: Salomon prudentior unus
Suscipit ultrici sceptrâ regenda manu.*

*Acclamant populi Regi, vox omnibus una,
Fata bona & vitæ tempora sera vovent.*

*Abramida quando vadit nuptura Rebecca,
Conficit & longum plena pudoris iter:*

*Ad cunas Domini Moabitis quando vel illa
Boo7, egregio nubit amata viro:*

Sponsorum

Sponsorum quando Raguelis funera septem

Deflet, Tobia jungitur atq; suo:

Tum plaudunt animis, quotquot sunt sanguine

Exoptant nuptis prospera quaeq; novis. (juncti,
Exoptant illos benedictio larga sequatur,

Verus verè illos ut Benedictus amet,

Exoptant illis praestanti corpore prolem,

Quae superet factis, quae pietate patres.

Exoptant fundos, Cerealia munera, opimos,

Et pacem, aut palmam, Pax sit ut alma viris.

His ego commotus conatus approbo vestros,

Applaudo, laudo, prospera fata rogo.

ITE bono GENIO, docta comitate corona

Ad templum, Sponsae jungere Sponse tuae.

ITE bono GENIO, bellis comitata puellis

Ad templum, Sponso jungere Sponsa tuo.

ITE bono GENIO, genio indulgete paratam,

Ad mensam, hac hilares vos decet esse die.

ITE bono GENIO, stratumq; intrate cubile,

Tobias Sponsus, quae facienda, docet.

ITE bono GENIO, ingenio feliciter acri,

Commissum est cura munus obite pia.

JHESUS vobiscum, vobiscum numine JHESUS,

Qui vetus hoc foedus consecrat, ornat, amat.

B

Vos

Vos *ALAT* & donec vitæ mitissimus autor
Panem & pannos, & quibus *Usus* eget.
Vos *BENE ALAT*, lymphos dulci commutet
Ut sine clade domus sit, sine lite thorus. (Faccho,
Vos *BENE ALAT CANOS*, sanos det Nestoris
Natorum natos ut numeretis: *AMEN.* (annos,

A L I U D.

Connubium o dubium! percepit tale quis unquam
Famâ, vel fando tale quis enumeret?
Progenies Aquila & *Perdix* socialia jungunt
Fœdera & unanimes nidificare student.
Nunquid sperari poterit *Concordia*? nunquid
Excludi hoc poterunt pignora vera thoro?
Est avium Regina Aquila & supereminet omnes,
Parcere prostratis novit, amans hominum.
Quos bene defendit vel cum discrimine vitæ,
Et minimos præda pascit, alitq; sua.
Gloria *Perdices* mensæ, bene convenit ipsis,
Masculus & totum fœmina conjugium.
Condit uterq; suos nidos atq; incubat ovis,
Excludit, pullos curat uterq; suos:
Sic bene conveniet divino his nomine junctis,
Sincerus, verus pectora junget amor.
Pignora progignent thalami, donante Tonante,
Corporis & mentis quæ simulacra sua.
Illaq; curabunt, mulcebunt pectora dictis,
Officium facient ille suum, illa suum.
Hoc magis eveniet, reliquos ratione volucres
Solerti hi nupti quò magis exuperant.

M. Christophorus Sürgang/Olsnicen-
sis, Ecclesiæ Theusingenfis Pastor.

Ncipe Musa, brevi castum cantemus a-
morem,

Carminē, conjugibus fausta precare
novis.

Casto Joanni casta Elisabetha jugatur,

Virgo, quam pietas, forma, genusq; probant,

Quam quæsiuisti precibus perdocte Magister

Hactenus, en lateri est costa reperta tuo.

Adjiciunt aurum patres soboli, at pia conjunx

A Domino semper, non aliunde venit.

Hæc de carne tua caro & hæc ex ossibus os est

Quam tibi monstravit, res manifesta, DEUS.

Conjugii siquidem Deus est curator & autor,

Atq; amat unanimes pectora juncta fide,

Ille DEUS miro qui vos conjunxit amore,

Addat opes, pacem, pignora, secla, polum.

Ad Sponsum,

Distichon annum nuptiarum exhibens,

TV soClam VItæ reCte CVra & CoLe IVXta

En eXtrVCta rVIs ofslbVs ossa foVe:

Ex Epistola Ebr: 13:

Die Ehe le stetlgs solt haLen rein/

Vnreinlgeit Ist gstrafft Mit Peln.

Simon Mochius Wittebergensis,

Ecclesie Buchaviana Pastor.

B 2

Cui

V. I. I.

Uti datur in thalami fœdus castissima

Sponsa,

Possidet hic vera prosperitatis opes.

Amplum donat ei munus Regna-

tor olympi,

Quo nihil in vita gratius esse potest.

Ergo DEUS placitum cum fortunârit amorem,

Sponsæ tibi, & Sponsæ prospera cuncta precor.

Vivite felices concordî fœdere juncti,

Secula quæ numero nemo referre potest.

Thomas Moyſes, Medicus

& Consul Elnbogensis.

V I I I.

Ryphes hyperborei male committun-

tur equabus,

Et trepidat rapidos agna novella

lupos.

Attamen inseritur benè Bachica Vitis

Naturæ mirum quis neget illud opus? (olivæ:

Quis non miretur, si dixero, Clare Magister,

Quòd PERDIX AQUILAM ceperit aucupio?

Capta AQUILA est, (mirum) quò fiat mira duorum

Unio, & ex bina carne sit una caro.

Nemo hoc miretur, causam tibi suggero planam,

Perdix est Sponsus, Sponsa sed est Aquila.

Perdix

Perdix JOANNES, Aquilina est ELISA: duos hos
Jam primo nexu fanciit ipse DEUS.
Ut paradisiacis hic primus junxit in hortis
Primum cum prima conjuge ritè Virum:
Sic quoq; nunc AQUILAM tibi PERDIX ELISABETHAM
Connubio propriam dedicat atq; thoro.
Ingredere ô nimium felix hac Sponse puella,
Et Sponso felix Elisabeta tuo.
Dignus es hanc socio Sponsam tibi jungere lecto,
In thalamos eadem digna venire tuos.
Quam benè disposuit DEUS omnia, quod Jovis ales
Perdici Sponso munera diva ferat.
Cernit enim ante pedes oculis intenta aquilinis,
Atq; futura notat pectore sollicito.
En quoties præpes volitando domestica tractat,
Moribus & pullos in pietate probat?
Ipsa gerit curam assiduè cum laude suorum,
Et purgat nidi limina tota malis.
Qualiter aucupii sectator circumit agros,
Depictum Nisum stipite fixit ovans.
Curstat hinc illinc, monstrans super alta volucrem,
Prædam ut perdicem deferat inde suam:
Haud secus en te Sponsa juvat, quò molliter occes
Perdicem, dotes exeruisse tuas.
Crede mihi, perhibent, sapiat quòd callida Perdix:
Sed per Sponsam Aquilam callida victa jacent.

Nunc reputo, quæ salvifici baptismatis unda
Indidit ambobus nomina, quæso nota.
JANUS & ELISABETH sunt ipso dulcia sensu,
Ni fallor, longè dulcius omen erit.
Te quoniam Sponsum commendat GRATIA, Sponsæ
Præstabis, quæ sunt grata futura tuæ.
Illa tibi similis pietate placere studebit,
Non minus officiis ingeniosa suis.
Namq; DEI REQUIES pacabit corda molestis
Officii curis irrequieta tui.
Sed quid opus multis? Virtus utriusq; parentis
Juncta suum ostendet fortius ipsa decus.
Arboris in fructu bonitas sese exprimet omnis,
Qua fuerit radix indole, ramus erit.
Quod superest, fatis vestrum felicibus omni
Tempore conjugium floreat, oro DEUM.

LUSIT PERDIX ET AQUILA,

Anagramma.

PLUS (DIXIT) ÆQUALITER.

Ipsè DEUS summus superum pater atq; hominum rex,
Conjugii dum vult vincula grata pati.

*PLUS, junctis tadis, DIXIT ÆQUALITER ibunt:
Non fama ex æquo ducitur ulla jugo.*

Nicolaus Thodæus de Khir-
berg, Poligraphus & Civis apud
Cubitenfes, affinitatis ergò.

Ritterlich

Ritterlich vnd gantz vnverzagt/
 E in frommes Hertz sein Ehestand wage/
 P lumpet aber nicht fluchß in selbn
 H inein / sondern nimbt sich wahr ebn/
 U nchristlich ist's was fangen an/
 Nicht Gott darumb begrüßet han.

Aurelius Brentel, Civis
 & Senator Elnbogensis.

R *Es non visa prius mihi res audita nec
 unquam, (hausta meis.
 Est quæ nunc oculis, quæ auribus
 Res miranda magis, veroq; simillior il-
 Quas transformatas Naso Poëta refert. (lis,
 Mascula jam dudum lucos camposq; virentes
 Perdix perlustrans, Aula Gabhorna, tuos.
 Sola hinc inde errans: hujus pertesaq; tandem
 Quærebat vitâ prosperiore frui.
 Fœdera jam demum socialia inire iuvabat,
 Tædia sic vitæ ferreq; dura suæ.
 Cacabat hinc, vacuasq; implet clamoribus auras,
 Et sociam vitæ supplice voce vocat.
 Nequicquã tamen illa vocat: Miserrata vocantis
 Namq; vicem species nulla sibi similis.*

Quæ

Quæ placuisset, erat species similis minus ulla,
Sicq; sibi soli sola relicta fiet,
Sola sit exclusa & sociali fœdere, tandem
Deficiant tristi tristia corda tabe.
Posterior nulli aëst avium, fœmella aquilina
Illustri procul haud hinc habitata loco.
Nubila quæ super alta volans, radiantibus alis
Splendore & famæ desuper axe nitet.
Hoc querulo audito clamore, gemiscere cœpit,
Et calido gemitu corda liquata fluunt,
Ingeminat gemitus altos de cordibus imis
Oraq; in hos miseros sunt resoluta sonos.
Eheu dispereo! an luctu misera illa repressa
Heu pereat Perdix? an nẽ feram? peream.
Non patiar! Doctã, quæ possum, illi arte medebor,
Perfundamq; novo corcula lassæ motu.
Dixerat hæc: Rapidis sublataq; protinus alis
Advolat, & vitæ jus socialis inicit.
Mox junctis animis sociali fœdere dextram
Fungit, perdicis casta subitq; torum.
Applicat atq; ægro medicas, quæ noverat, artes
Sat validas, validum pellere corde malum.
Sic perdix sociã tandem recreata Aquilinã
Perdice hæc socio gaudet & illa simul.

Non

Non ergone novum, res digna stuporeq³, in uno
Perdicem atq³ Aquilam nidificasse toro?
Ergo his, quæso, avibus nunc parcite quisq³ decoris
Sincerus junxit, quos pietatis amor.
Parcite, nullum inferte malum, non territet illas
Quisquam, nec nidos depopulare juvet.
Abstineat laqueos tacitos posuisse, malignus
Auceps, aut jaculis membra ferire suis.
Quin magis vota ferat bona quisq³, benignaq³ cæli
Assiduâ mecum Numina voce roget;
Has sibi confisas tutentur ut ipsa potenti
Dextrâ, non turbet vis inimica torum.
Incolumesq³ diu vivant, aquilæq³ senectam
Exsuperent socii vincula sera tori.
Pax thalamum cingat placidum fecunda, secundet
Prosperitate domum, prosperitate torum.
Suaviter ut perdix socia ac aquilina recumbant
Oscula rostris et dentq³ ferantq³ suis.
Prodeat exclusa et pullorum copia nido
Quæ patris et matris viva propago fiet.
Sic genus hoc avium succrescet, ubiq³ virescet
Terrarumq³ solo cælicolumq³ polo.

Johannes Schönninger,
Pastor Engelhusanus,
C MAGISTER

X I.

MAGISTER JOANNES REB-
HUN VARISCUS.

ἀναρχαυμαλιθεῖς.

EN UNIS: ROSA SURGIT. HABE
SIC MUNERA.

Vid Perdix tentas? tendis sic alta volare
Alis percipiens gaudia mente citis?
Pura moves, removes impuraq; rura nigrorum
Corvorum; Pix, Stix rata parata quibus.
EN UNIS, punis reprobos probus: ardet amo-
More decus: fervor fert bona dona tibi. (re

Rectè perfectæ tanti ROSA SURGIT ovanti

Vitæ, mellitè justa nitore niter.

Pulcer odorat odor. Sic ô SIC MUNERA castus

Vera mero retine cordis amore tui.

Vive, vige, nubes tandem scinde, æthera scandens,

Ceu Perdix. Verè nomen & omen HABE.

M. Johannes Hofsteter.

X I I.

Oc quis conjugium, nisi qui rationis egenus
Non fore tranquillum, subdubitare velit?
Fædera JOANNES etenim ELISABETHAq; jungunt,
Et coeunt pariter GRATIA & alma QUIES.
Pastor is est doctus, Pastoris filia docti
Docta hæc est, clarent moribus ambo bonis.

Quodq; docent alios, prestabunt jugiter ipsi

Ut bees hos Domini gratia & alma quies.

Johannes Leuschnerus Pastor

Ecclesiæ Hossaviensium,

URANIA.

XIII.
URANIA:

E Palladis atq; Phœbi
Dicunt vigiles alumni
Sic Uraniam astreantem,
Tam sideris his in agmen,
Quod scandere do brabeum,
Mortalibus & futuræ
Quod nuncia sum per astra
Sortis, sit an hæc noverca
Aut hora parens: nihil nam
Mutabilius volucris
Fortuna, & habet regressus
παλίνδρομος ut: faventi
Mox instat acerba tergo,
Nubes tegit ut serenam,
Vento resonante lucem.
Sic fons gemino liqvore
Vita fluit in jugali,
Et melle scatensq; felle.
Vos ergo novi biformem
Sponsi benè ferte sortem:
Sed tristia fata cedant,
Et plurima fausta spirent:
Clepsydra pii instar optat
Voti ut, relegas, legasvè,

C 2

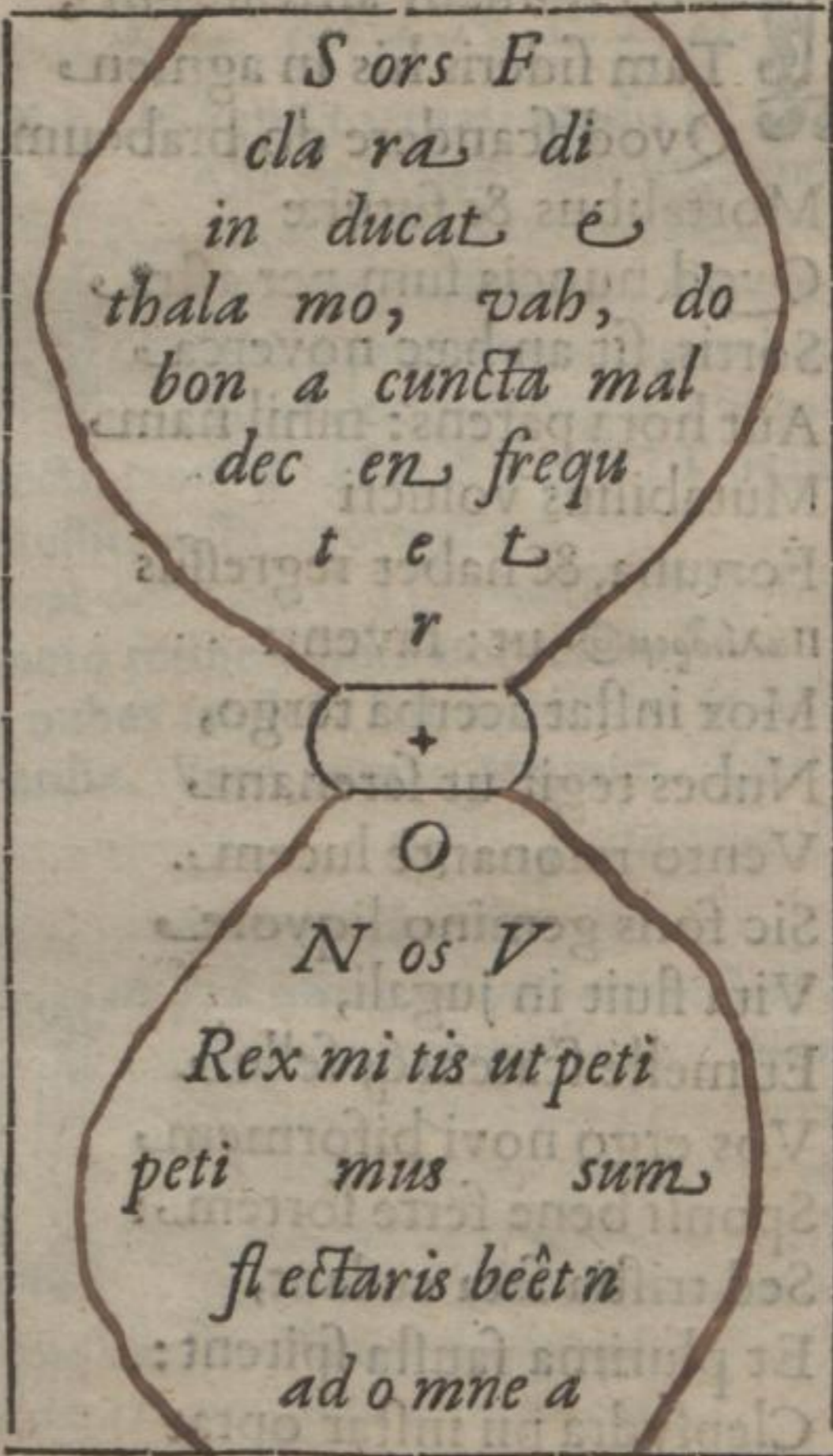
CLEPSYDRA

CLEPSYDRA.

quam munit Παλινδρομος unus & alter.

Omina si bona da nobis animo.

Mitis ero: telis tot silet ore siti M.

Ha sile, ibi sortis sua laus, sit ros ibi ELISAH.

Matrona (ore) mari sedes? edes iram (ero) an ortam?

EIDYLLION.

A Nnè licet fari? res mira increbuit auri:

Est insveta quidem visu, sed gratior auro.

Innatos volucrum mores natura removit,

Et quæ discordes domibusq; animisq; solebant

Degere, jam parili flagrant in pectore amore.

Alta petit aliàs præpes Jovis armiger alis.

Atq; scabrâ pendit textum de rupe cubile:

Ales Latonæ sed non sua corpora tollit

Altè, propter humum volitans in sepibus hirtis

Cacabat, & pònit nidos in pulvere sicco.

Cedit uterq; suis jam sedibus omine fausto:

Quàm benè conveniunt, nidoq; morantur in uno?

Non sic appositis vincitur vitibus ulmus,

Non sic roboreus dolabrâ conjungitur asser,

Non sic magnetis vis allicit abdita ferrum,

Non sic ubera amat parvus prædulcia matris,

Non sic fœmelle rostro dat basia turtur:

Ut perdix famule Jovis aptat colla lacertis,

Ut corda amborum vinclo sunt nexa jugali,

Ut teneras fervens incendit flamma medullas,

Ut castis ardent ex æquo mentibus ambo,

Utq; columbatim dant oscula, basia mille.

Cum perdix aquilâ poterit spirare relicta,

Plinifer! ad Clita Montis aq; Vas properas r'Ve t'egra.

Michael Schiemer

Pastor in Lobs.

C 3

MAGISTER

minim

XIV.

MAGISTER JOANNES ET
ELISABETHA.

Per Anagramma.

HABE GRATIOSAM:
TENEAS SINE LITE.

Ulcius quicquam placidâ jugali
Haud erit vitâ: hîc decus, hîc beati
Spiritus sunt Angelici, hîc JEHOVA,
Prosperitasq;.

Hæc quies JOVÆ, nove Sponse, Sponsa
Dicitur, quæ ritè tibi dicatur,
In DEO summo cor habet quiescens

ELISABETHA.

Qualiter claro Patre Sponsa docta est,
Taliter corde est pia, casta, lectis
Moribus, lingvâ fera non, sed ore
Vera puella.

Gratiâ donata puella splendet,
Grata quæ JOVÆ, studuit, Patriq;
Grata quæ docto, rata quæ jubent nunc
Fata, peregit.

Ergò HABE gratus sociam jugalem
GRATIOSAM illam, facilem pudicam:
Reddit hæc vitam placidam, calores
Sedat ut unda.

Mittitur

Mittitur coelo, TENEAS Maritam,
Nestoris vivas SINE LITE tempus,
Conjugem & complectere gratiosam
Perpete amore.

Sis tuæ Carnis Pylades, JOANNES,
Claude laudatam geminis lacertis,
Non Eris sed gratia Veris adsit
Pace vigente.

Hujus & vitæ Dominus molestæ
Post dies vitam tibi det quietam,
In polo, ELVBETHÆ simul & perennem.
Opto, salutem.

Samuel Apelius Schönbacensis
Ecclesia Utwenensis Pastor.

XV.

Anagramma Sponsi.

JOANNES REPHUN, PRAECO DEI
I, DA, ANNUE: PEREO: HINC SPERO.

Sponsus alloquitur Sponsam.

LISABETHA, mei lux cordis, & alma voluptas,
Qua loquor, ingenuâ percipe verba fide:
Sape ego vim teneri & lusum mirabar Amoris,
Arctandis nodo pectora bina pari:
Horrebam fermè thalami quoq; fœdera, magnas
Doctorem ut remoras, vinculaq; dura virum:
Ast dum perpendo, quæ sint incommoda vita
Cælibis, & casti gaudia quanta tori:

Non

Non amor Aonidum potis est restringere Amorem
Conjugii, sanxit quod bonus ipse DEUS.
Ad te propterea telis ego laesus Amoris
Confugio, poscens ut modo rursus amer:
I mecum, mihi DA, quod nunc precor, ANNUE voto,
Namq; aliàs PEREO, concido, anhelò miser.
Vulneribus prater Te nemo medebitur istis,
O mea Sponsa, illud Tu quia sola potes:
Sola potes, quia sola places, & Tu mihi sola,
A Domino requies Elisabetha, venis:
Quippe venis pergrata quies mihi, dante Jehovah,
Ad quem direxi vota precesq; meas.
HINC SPERO certus, rapidis non irrita ventis
Verba dari, supplex quæ mea lingua facit.

Anagramma Sponsæ.

ELISABETHA ADLERIANA.
ARDES ITA? EN HABE ILLA.

Sponsa respondet.

ARdua res Amor est, siquidem venerande Magister,
In mundo quæ sunt, omnia vincit Amor.
Hæc nosti, hæcce Tibi dictant satis illa sacrata,
Assiduâ volvis quæ monumenta manu.
Hinc ITA nunc ARDES, istas in pectore flammâs
Movit & accendit Spiritus ipse sacer.
Arbitrio nunc ergo DEI, Dominiq; Parentis
Fiant, quæ casto victus Amore petis:
ILLAq; latus HABE: EN Tibi me, suavissime Sponsæ,
Trado, Tu tradas Te quoq; quæso, mihi:
Non alium cupio, quàm Te, Dilecte Johannes,
Est tecum, scimus, gratia multa DEI:

Et

Et tua honesta fides; probitas, constantia summa,
Candor & ille tuus sunt benè nota mihi:
Cumq; igitur votis aspirent Fata secunda,
Nostris, hocce die, gratulor ipsa mihi:
Et tristes meritò nos mittimus ambo querelas,
Justæ & lætitiæ jam nova signa damus.

Votum,

χαμικὸν καὶ χρονολογικόν.

Grator ego Ceptis Vestris, aC peCtore toto
Oro: aDes & beneDIC hVIC, bone ChrIste, toro.
Joannes Nickerlæus Theusingen-
sis, Ecclesiæ Patriæ Diaconus.
XVI.

ANE tuas celebrat multo dum munere tædas,
Gratuito ad festas turba vocata dapes.
Dumq; alii nummos, patinas, leporesq; mini-
strant,
Poma quoq; , & quorum sit meminisse
labor.

Pro nummis numeri, lepore & pro verba leporis,
Pagina pro patina, poma, poëma mihi est.
Hisce tuas donis tædas aditura Thalia,
Carminis Heroi tangere jussit opus.
Ac breviter, socio, dixit, quæ commoda Lecto
Provenient, mutuus si arte regatur amor.
Inprimis digna ut fiet hîc Concordia laude,
Quæq; Helice ut socii est, & Cynosura jugi.
Hæc ut ames faciet, faciet redameris ut idem,
Hæc est jucundi causa, cibusq; boni.
Forsthan hæc aliquis Critico perstrinxerit ungue,
Et, thalamis, dicet, non vacat ulla tuæ.

D

Pars

Pars vitæ, Natos, Veneris nec gaudia nôsti,
Attamen in tædis commoda magna notas?
Aspirare licet, quo non pertingere fas est,
Ufu, namq; mihi est noscere, cura prior.
Sponsus ero, verùm non possum dicere quando,
Hoc tantum possum dicere, Sponsus ero.
Ast tu Sponse tuis ferimus quæ carmina tædis
Suscipe, cum cara & Compare vive, vale.

I I.

GRatus Hymen mihi JANE tuus, cui festa paratu
Haud vili indicis, thalamis te infersq; futuris.
Huc etas matura thoro tua nempe vocabat,
Quam tibi jam senis actum contingere lustris
Crediderim, Senis Ascræi sic Musa requirit,
Hac quod nulla magis tædis fiet aptior atas.
Quin ratio & rerum poscebat cura tuarum,
Quo melius binis staret subnixa columnis
Moles, quæ solum pressit te, Nupta subibis
In partem curæ, vitæ, studiiq; levamen
ELISABETHA, DEI requiem, quæ nomine signal.
Deniq; natura lex, ut data cuiq; jubebat
Conjugii stata sacra sequi, & non illa vocata
Sponte venit Venus ad nos, (id ceu nomine prodit)
Omnibus incutiens blandum per pectora amorem.
Ipse opifex rerum, postquam vivavit Adamum,
E laterum huic sociam constructam eratibus addit.
Contractus primùm in septis vernantis Edeni
Occeptus, suavis, rigidi servator honesti,
Utilis & si quis rectum cognoverit usum.
Sic tuus ut certo firmetur fœdere lectus,
Quâ fieri id possit, paucis adverte docebo.
Principio thalamos sancit Concordia, firmat

Hæc eadem, nexu mentes complexa duorum
Corporum, ut è geminis possint coalescere in unam.
Et veluti harmonia in nervis, fidibusq; canoris
Laudatur, contra dissensus displicet omnis:
Haud secus in Tadis, quæ & delectare potis sit
Adsit temperies, socio gratissima lecto,
Utq; ea sit, mutua caleant præcordia flammâ;
Fomite quem largo foveas tu Sponsæ necesse est,
Atq; ut ameris, ama, philtro hoc præsentius ullum est.

Nec minus & morum probitas, blandaq; loquela
Conciliant, vivos cieantq; in pectore amores.

Assidua multis odium peperere querela,
Omnia dum rigidam cupiunt revocare ad amussim,
Nec quid dissimulant, si fors juvenilius audeat
Fœmina, tu quædam ad vel connivere memento:

Si quid vidisti, semper vidisse negato,
Mollibus errantem, quàm duris, corripe verbis.

Ac veluti indomitos, flectunt magis arte, caballos,
Verbere quam duro, dociles, gnarig; Magistri:
Sic primo tenera mulcenda in amore Marita,
Dehinc domita imperio submittent colla virili.

Ergo omnis socio, procul acta, superbia lecto
Absit, & asperitas, velut & pagana vetustas,
Cum sacra Junoni faceret, bilem esse remotam
His voluit, quo, ut felle vacent connubia, signet.

Deniq; quo stabiles necfat Concordia tædas,
Incorrupta fides conservat fœdera lecti.

Turpe est si alterius pectus terit alter amore
Conjunctæ, ac vetito decerpit gaudia lecto:

Non ita qui thalamos Christo duce, & auspice Christo
Componunt, unâ ast contenti Compare, terris
Innocua longum transmittunt tempora vita.

Tuq; horum numero ne qua absis Sponse caveto,
 Quamq; DEUS Leges, chari & junxere Parentes,
 (Qui Genero sua jura tibi cum dote dederunt)
 Solam adama, lectam de tot modo millibus unam:
 Hec tibi flexanimo mentem perfundat amore,
 Et tecum longa societ sua gaudia, vita,
 Atq; virum pulcrâ faciat te, prole Parentem,
 Nec lectus, luctus; nec Tædæ, tædia; culpa
 Copula sit; tumuli haud subeant thalamosq; jugales.
 Hec voveo ex imis tibi Sponse, Tuq; medullis,
 Annue tu votis, Superum venerande Senatus!

III.

MAGISTER JOANNES REPHINIUS
 CUM
 ELISABETHA ADLERIANA.

Per Anagrammatismum.

EJA BENE; ROSA ILLA UNA EST
 MIHI REPERTA.
 DIC ANN' MAJUS HIS?

Dum tegitur Tellus cœlestis vellere lanæ,
 Marmoreoq; nitet, candida facta gelu.
 Dum ruit & Boreas vel mille, calore, colores,
 Extincto, & pratis cum decus omne perit.
 Sponse tibi parti gaudes de germine floris,
 Et plausus, tanto munere lætus, agis.
 EJA, refers, BENE; namq; ROSA ILLA MIHI UNA
 REPERTA EST,
 HIS est ANN' MAJUS DIC quod amare velim?
 Quis credat duræ medio sub frigore Brumæ,
 Flores vel teneras crescere posse rosas?

Qvas

Qvas mulcent auræ, firmat Sol, educat imber,
 Temperies. Verni dum tepet apta poli?
 Sed te non florum conspectus detinet horum,
 Qvos fundit lato dædala terra sinu.
 Longè alia lectus flos est ratione, locorum,
 Temporis ac, dispar conditione, tuus.
 Nam quod amas sana est lectum ratione, Tonantis
 Lege ratum, Phiseos, iudicioq; bonum.
 Aura tulit tepidi non hunc fœcunda Favoni,
 Si medio Brumæ frigore salvus agit.
 Iste maritali succrevit flosculus horto,
 Quo thalami sacrum JOVA coronat opus.
 Carpe igitur florem dignum te Sponse, perennis
 Hujus odor tristes temperet orbe vices.

*M. Nicolaus Spissius ab
 Hartenselfo, Juniorum Baronum
 de Velfo pro tempore Ephorus.*

XVII.

*Huc huc ô Veneres, Cupidinesq;
 Huc huc ô Charites adeste, adeste
 Cum Phæbo simul ô novem Puella,
 Mea delicia, meiq; Amores.
 Nam Rep-hun juvenis vir & Magister
 Multâ præditus arte, PRÆPOTENTIS
 Mystes, connubio sibi jugali
 Fungit floridulam genis & annis,
 JOVA sic moderante, nunc puellam,*

D 3

Ex voto

Ex voto sibi sola quæ puellis
Multis præ reliquis placet, pudicos
Ob mores, pietatis obq; sanctum
Ardorem; neq; curat ille, donec,
Quæ auri possideat puella multum,
Et dives teneat domos frequentes,
Agros, flumina, prata, vineasq;
Et jactet genus insuper parentum,
Optatè veniat suas in ulnas,
Sed spernit magis, divitemq; abundè,
Dotatamq; satis putat jugalem,
Quæ morata subit thori marita
Casti fœdera. Nam cui pudica,
Frugi, culta, DEUM timensq; Conjux
Contingit, velut optimi Magistri
Sponsi, Sponsa sua est Elisa, toto
Hic vitæ spacio potest beatus
Latari, reliqua ipse providebit
Autor conjugii DEUS sacrati,
A quo nos decet ore comprecari
Uno omnes thalamum diu vigentem,
Fœcundum, placidum, DEOq; gratum.

Conradus Saccus Pædotri-
ba apud Neudeccenses.

CATO

CATO SENIOR:

Animus est potius ubi amat, quàm ubi animat:

*N*ova post mortem proficisci cor-
pora, quondam
Credita ridiculè mens animata
fuit.

Brutorum hinc animas hominè persæpe, putarunt,
Mox hæc humanas corpore ferre suo.

Qui Sophiæ primum dici affectavit Amator,
A carnis dapibus terruit inde suos.

Turpis erat formido, ne quis comedendo ferinam,
Aut patris aut matris læderet unâ animam.

Hi valeant Asophi: atq; Metempsychosis Aman-
tum

Stet rata; corde viget alter in alterius.

SPONSÆ animam SPONSUS circumfert: illa vi-
cissim

Hujus habet, non hæc somnia, mira licet.

Si male SPONSA valet, SPONSUS tum mortis ad
instar,

Hac florente, animam sentit Et ille suam.

SPONSÆ migravit mea vita in viscera castæ:

Hac sine fac recte non sibi CHRISTE putet.

Illius

Illius in mea membra parem transfunde vigorem
Qui me vivificet, fortiter atq; animet.

Auspice Te CHRISTO duret recreatio longum
Alterna in tempus; Sors nec iniqua gravet.

Hoc mihi qui cupitis, reprecor tot commoda vobis
Quot profert literas Carmine quisq; suo.

Dicite. Quo natura minus cognovit in unâ
Perdicem atq; Aquilam nidificare domo.

Hoc sit conjugium vestrum felicibus. Esto,
Unius alterius Cor animando regat.

Sed quoq; corde simul votum hoc depromite.
Longa

Dextrè vive Socer, secula, vive Socrus.

M. Johan: Rephun, Sponsus,

FINIS.

Handwritten note: Annus 1711

Handwritten note: Annus 1711

Stadtbibliothek Chemnitz

A098658X

